

‘Vegas is geweldig!’ zei Janet Hatfield, kapitein van de *Amber Dawn*. Haar drieduizend ton wegende kustvaarder deinde op een inktzwarte nacht over de baren van de Golf van Guinee. Haar stem klonk gezaghebbend door de nagenoeg stille stuurhut. ‘Wat je op de *Amber Dawn* hebt gezien, blijft op de *Amber Dawn*.’

‘Daar heb je me al over doorgezaagd toen we uit Nigeria vertrokken.’

‘Ik maak geen geintjes, Terry. Als de rederij erachter komt dat ik jou aan boord heb gesmokkeld, dan krijg ik een schop onder mijn kont.’

‘En een pracht van een kont,’ zei dokter Terrence Flannigan, reizend bedrijfsarts, globetrottend rokkenjager, rat van wereldformaat. Hij stak zijn rechterhand omhoog en keek Janet Hatfield met een slaperige grijns aan. ‘Oké, ik zweer nogmaals plechtig en op het graf van mijn moeder dat ik mijn kop zal houden over de *Amber Dawn*. Over olie in het algemeen en over bodemonderzoek naar olievoorraden in het bijzonder.’

De kapitein, een stevig gebouwde blondine van vijfendertig, keerde de rat haar rug toe en keek een beetje bezorgd naar haar radarscherm. De afgelopen paar minuten was er op het scherm een spookverschijning opgedoken. Het raadselachtige dovende en weer oplichtende speldenknopje was te zwak om een schip te kunnen zijn, maar helder genoeg om je af te vragen wat het verdomme dan wel was. De radar was een zeer betrouwbaar instrument, een moderne Furuno. Maar zij was verantwoordelijk voor twaalf mensenlevens: vijf Filippijnse bemanningsleden, zes Amerikaanse aardoliedeskundigen en één verstekeling. Dertien, als ze zichzelf meetelde, wat ze niet van plan was.

Was dat stipje gewoon wat bij elkaar drijvende troep? Of een leeg olievat dat door de golven op en neer werd gegooid? Of was het iets groters, een niet-gerapporteerde, halfgezonken scheepsromp waar ze met een vaartje van vijftien knopen niet tegenaan wilde botsen?

Het stipje lichtte opnieuw op, dichterbij nu, en het dobberde niet alleen, maar kwam onmiskenbaar haar kant op. Ze speelde wat met de bereik- en resolutie-instellingen. Verder was de zee verlaten, met uitzondering van een paar grote olietankers veilig op meer dan dertig kilometer afstand. Eén enkel baken op het land boven aan het scherm

markeerde de top van de Pico Clarence, de tweeduizend meter hoge vulkanische berg midden op het eiland Foree, de bestemming van die avond. “Foree” rijmt op “puree”, zei ze altijd tegen de bezoeken-zakenbonzen die het oliegebied in de Golf van Guinee nog niet eerder hadden bezocht.

Ze keek naar de andere instrumenten. Kompas, automatische piloot en een uitgebreid paneel met metertjes die de dieselgeneratoren controleerden die de twee 3.000 pk elektrische stuwmotoren aandreven. Daarop was niets ongewoons te zien. Ze tuurde ingespannen in de duisternis achter de ramen van de stuurhut. Ze pakte haar nachtkijker, duwde met haar schouder een zware, geïsoleerde deur open en stapte de smalle bruggalerij op en de tropische hitte in. De vochtigheid was met een mes te snijden en het geraas van de generatoren was oorverdovend.

De zuidwestmoesson blies dieselrook van de motoren terug naar de stuurhut. De golven achter hen, die vanaf Kaapstad 4500 kilometer langs de Afrikaanse kust rolden, hadden aanzienlijk aan kracht gewonnen. Ze tilden het achterschip omhoog en dompelden de boeg bijna tot aan het voordek in het water. De hitte en de vochtigheid maakten dat de kapitein binnen enkele seconden nat was van het zweet.

Haar nachtkijker was een achttienhonderd dollar kostend verjaardagscadeautje aan zichzelf om haar te helpen navigatieboeien en kleine vaartuigen te traceren. Het was geen verrekijker, maar je kon er alles in het duister verbluffend duidelijk mee onderscheiden. Ze speurde de zee voor zich af. De geavanceerde kijker toonde alles in het groen. Niets dan witgekuifde golven kolkend als Citroënschuim. Waarschijnlijk gewoon een olievat. Ze trok zich terug in de koele rust van de airconditioning. De rode gloed van de instrumenten verlichtte de wellustige grijns op Flannigans gezicht.

‘Haal het niet in je hoofd,’ waarschuwde ze hem.

‘Ik wil alleen maar mijn dankbaarheid betuigen.’

‘Over vier uur kun je de dames van de massagesalons in Porto Clarence je dankbaarheid betuigen.’

Goedkope Oost-Europese en Chinese cruiseschepen hadden de hoofdstad ontdekt. Een mengeling van armoede, een stevig verschanste dictator die dringend om geld verlegen zat en de legendarische schoonheid van de meisjes van West-Afrikaanse en Portugese afkomst had gezorgd voor een bloeiende seksindustrie in de oude koloniale diepzeehaven.

Terry ijsbeerde door de stuurhut. ‘Ik ben op genoeg oliebases bedrijfsarts geweest om te weten dat ik mijn kop moet houden. Maar

deze reis wordt strenger geheimgehouden dan ik ooit heb meege-
maakt.’

‘Dat hoef je mij niet te vertellen.’

‘Je hebt een week lang met hydrofoonlijnen en trillingsmeters lopen slepen. Wanneer was de laatste keer dat je schip werd omgebouwd tot een drijvend seismisch laboratorium?’

‘Vorige maand.’ Janet Hatfield kon zich wel voor haar kop slaan zodra ze het had toegegeven.

Terry lachte. “De vloek van de kapitein.” Jij houdt te veel van je boot om een geheim te bewaren. Dit is dus niet de eerste keer? Waar ben je mee bezig? Het is een kustvaartuig, geen onderzoeksschip. Wat is er aan de hand?’

‘Vergeet dat ik dat gezegd heb. Dat had ik niet moeten doen – het is misschien raar. Nou en? Als het bedrijf me vicepresident van watterdiensten maakt, vraag ik wel waarom. Zolang dat niet zo is, sta ik aan het roer van mijn boot. En hou er nu over op. Jezus, ik had je in Nigeria achter moeten laten.’

‘Dan was ik nu dood geweest.’

‘Dat zit er dik in,’ beaamde Janet Hatfield. Nergens was het gemakkelijker om te worden afgemaakt dan in de van olie doordrenkte delta van de Niger. Verzetsstrijders ontvoerden personeel van booreilanden, dronken soldaten beschoten hun eigen controleposten en fanatiekelingen gingen tekeer uit naam van Jezus en Mohammed. Maar het scheelde niet veel of dokter Terry, die een grote aantrekkingskracht op vrouwen uitoefende, zou op ouderwetse wijze aan zijn einde zijn gekomen: door toedoen van een jaloerse echtgenoot met een kapmes, een rijk opperhoofd maar liefst, met voldoende politieke macht om de man die zijn vrouw had verleid ongestraft in mootjes te hakken.

‘Janet, wat is er toch misgegaan tussen ons?’ vroeg Terry, opnieuw met een smeulende glimlach.

‘Onze relatie is bezweken onder haar eigen gebrek aan gewicht.’

Als vriend beviel hij haar beter dan als minnaar. Toen ze een verhouding met hem had, was hij onbetrouwbaar en onuitstaanbaar met zichzelf ingenomen. Maar als vriend had Terry Flannigan diep in zich iets onwrikbaars dat je de indruk gaf dat hij je met hand en tand zou verdedigen. Daarom had Janet Hatfield niet gearzeld om hem aan boord te smokkelen, voordat de boze echtgenoot kans had gezien hem te vermoorden. Tien dagen lang had ze hem voor de bemanning in haar hut verborgen gehouden en hem ‘gelucht’ als ze wachtdienst had.

De brug en haar aangrenzende privéhut stonden volkomen geïsoleerd van het vier verdiepingen tellende dekhuis aan de voorkant van het schip. Daaronder bevonden zich de hutten, de mess, de kombuis en de gemeenschapsruimte, die de analisten hadden ingericht als computer- en communicatiekamer. De wetenschappers hadden de bemanningsleden verboden daar te komen. Ze hadden zelfs haar te verstaan gegeven dat ook zij, de kapitein, toestemming moest vragen om binnen te komen. Janet Hatfield had hen meegedeeld dat ze er niet over peinsde om binnen te komen tenzij de boel in de fik stond, en dat ze in dat geval niet eerst zou kloppen.

‘Weet jij wat die analisten daar nu uitspoken?’

Terry keek door de zwarte ramen die uitzicht boden op het dertig meter lange laaddek dat vanavond leeg was op de windas, de dekraan en de kaapstanders na.

‘Ga weg bij dat raam voordat ze je zien.’

‘Ze gooien spullen overboord.’

‘Wat ze doen is hun zaak.’

‘Een van hen scharrelt rond met een zaklantaarn – O, hij heeft iets laten vallen.’

‘Wat gooien ze overboord?’ vroeg ze in weerwil van zichzelf.

‘Computers.’

Benedendeeks trokken triomfantelijke petrologen hun van zweet doordrenkte overhemden uit en deden een triomfdansje in de nu lege computerkamer. Ze hadden tien dagen en nachten doorgewerkt, gevangen op een boot waar sterkedrank en drugs uit den boze waren en zelfs een flesje bier voldoende was om je voor de rest van je leven uit de olie-industrie te verbannen. Nu waren ze op weg naar een welverdiend feestje in de bordelen van Porto Clarence, na met succes verscheidene terabytes aan sensationele 3-D seismische gegevens te hebben geüpload.

Het bijeengaren van de gegevens was voltooid, het seismische model voor de cliënt was uitgewerkt, het succes van wat oliejongens een olifantenjacht noemden was onweerlegbaar aangetoond. De cliënt had ontvangst van de zwaar versleutelde, via de satelliet verzonden bestanden bevestigd en hun opgedragen de computers overboord te gooien, elke laptop, pc, zelfs het 50.000 dollar kostende werkstation voor het aftesten van diepe aardlagen, dat zo zwaar was dat er twee man voor nodig waren om het over de reling te tillen. Ook de beeldschermen werden in zee gesmeten, opdat niemand ze zou zien en zou vragen waar ze voor dienden, net als de

hydrofoons en de trillingsmeters en hun militair gespecificeerde satellietzender.

Binnen enkele uren zouden de petrologen de ontdekking vieren van ‘de moeder aller voorraden’ – miljarden en miljarden olievaten en triljoenen en triljoenen kubieke meters natuurlijk gas dat het eiland Foree van een afgelegen plantage-eiland dat met een verwaarloosde infrastructuur mondjesmaat olie produceerde zou veranderen in een West-Afrikaans Saoedi-Arabië.

‘Hé, Janet. Hoeveel dinosaurussen moesten sterven om zo’n olieplas te creëren?’

‘Algen. Geen dinosaurussen.’

Terry Flannigan staarde in het duister voor de boot. Het grote geheim kon alleen maar met olie te maken hebben. Het water was hier vele kilometers diep, maar als je het bezag in eons, era’s en epochen was de zeebodem eigenlijk een verlengstuk van de ondiepe Afrikaanse kust. De Niger loosde al langer bezinksel in de Atlantische Oceaan dan er sterren aan de hemel stonden. Deze smurrie van modder, zand en dode planten en dieren had de kuilen, scheuren en spleten van de Atlantische Oceaan gevuld en het continentale plat was de diepten blijven vullen. Een petrologe had hem ooit eens verteld dat het ingeklonken opvulsel twaalf kilometer diep was.

‘Wat hebben dinosaurussen gemaakt? Steenkool?’

‘Bomen maken steenkool,’ antwoordde Janet Hatfield verstrooid, terwijl ze strak naar het radarscherm keek. Ze schakelde de krachtige boordschijnwerpers aan. Ze wierpen een helder licht in een kring van honderd meter rondom het schip. ‘O, shit!’

‘Wat?’

Een zes meter lange, hard kunststoffen opblaasboot, aangedreven door enorme Mercury-buitenboordmotoren, kwam, uitgerust met geweren en granaatwerpers, over de donkere baren aansnellen. Janet Hatfield greep snel het roer om de automatische piloot uit te schakelen. De opblaasboot worstelde met de hoge golven. Misschien kon ze eraan ontkomen. Ze gooide het roer van de *Amber Dawn* om, bepaalde een nieuwe koers, zette de gashendels op volle kracht vooruit en rukte de microfoon los van het plafond.

‘Mayday, Mayday, Mayday. Dit is de *Amber Dawn*, *Amber Dawn*, *Amber Dawn*. Eén graad, negentien minuten noord. Zeven graden drieënveertig minuten oost. Eén graad, negentien minuten noord. Zeven graden zevenenveertig oost. Eén graad, negentien minuten noord,’ herhaalde ze haar positie. ‘Zeven graden, drieënveertig

minuten oost.’ Als ze haar niet konden vinden, konden ze haar ook niet te hulp komen.

‘Piraten enteren de *Amber Dawn*. Piraten enteren de *Amber Dawn*. Eén graad, negentien minuten noord. Zeven graden, drieënveertig minuten oost.’

Je wist nooit zeker of je door iemand werd gehoord. Maar de 406 megahertz satelliet EPIRB, die op de brugvleugel in zijn stabiliserende draagsteun stond zou, ook als ze zouden zinken, haar positie voortdurend blijven uitzenden. Ze duwde opnieuw tegen de deur om over te schakelen op handbediening.

De opblaasboot was zo dichtbij dat ze acht soldaten kon onderscheiden in camouflagepakken. Junglecamouflage op een boot?

Ze moesten afkomstig zijn van het Isle de Foree, dacht ze, want dat was het enige land dat binnen het bereik van de opblaasboot lag. Maar het konden geen regeringstroepen zijn in dat commandootje. Opstandelingen van de Verzetsbeweging Vrij Foree? Piraten of opstandelingen, wat konden die willen? Het enige waardevolle aan boord van het kustvaartuig was de bemanning. Om te gijzelen en losgeld voor te eisen. Ze zouden dus geen mensen doden. Tenminste niet meteen.

Licht flitste uit de geweerlopen op de opblaasboot alsof het een kerstboom was en alle ramen op de *Amber Dawn* gingen in één keer aan diggelen. Janet Hatfield voelde een hevige steek in haar buik. Haar benen sloegen onder haar vandaan. Ze viel achterover in de armen van Terry en schoot bijna in de lach. ‘Jij geeft ook nooit op, hè?’ wilde ze zeggen, maar ze kon geen woord uitbrengen en was opens bang.

Een laadnet voorzien van enterhaken veegde over de onderkant van het hoofddek van de *Amber Dawn*, sloeg tegen stalen uitsteeksels en bleef vastzitten. Zeven opstandelingen van de vvf klauterden aan boord met hun geweren en lieten één man met de raketwerper aan boord van de opblaasboot achter. Het waren lenige, krachtige, grimmige soldaten met de licht koffiëleurige huid die kenmerkend was voor de inwoners van Foree. Maar ze werden aangevoerd door een Zuid-Afrikaanse huurling die Hadrian van Pelt heette.

Van Pelt had een lijst bij zich met de namen van alle bemanningsleden van de *Amber Dawn*.

Hij stuurde twee mannen naar de machinekamer. Automatische vuursalvo’s weerklonken van beneden en de generatoren vielen stil, behalve de ene die voor de verlichting zorgde. De mannen bleven be-

neden en openden de buitenboordafsluiter. Zeewater stroomde naar binnen.

Twee anderen traptten de deur van de geïmproviseerde computerkamer in. Van Pelt volgde met de personeelslijst. ‘Daarheen! Tegen de muur.’

De petrologen, die hun t-shirts hadden uitgetrokken, gingen doodsbang tegen de muur staan en keken elkaar ongelovig aan.

Van Pelt telde hen. ‘Vijf!’ schreeuwde hij. ‘Wie ontbreekt er?’ Ogen schoten in de richting van de kast. Van Pelt gaf een van zijn mannen een knikje, die met een kort salvo de deur versplinterde. Het schip deinde op en neer en het lichaam van de wetenschapper die zich daar verstopt had viel eruit. Van Pelt knikte nogmaals en zijn mannen executeerden de overigen.

Een salvo geweervuur uit de vertrekken boven hen maakte een einde aan het leven van de Filippijnse bemanningsleden van de *Amber Dawn*. Nu waren er elf man dood. Nu alleen de kapitein nog. Van Pelt trok zijn pistool en liep de trap op naar de brug. De deur was afgesloten en vervaardigd van staal. Hij gebaarde naar een van zijn mannen, die er een brok C-4 op vastplakte. Ze zochten dekking halverwege de trap omlaag en drukten hun handen tegen hun oren. De plasticbom blies de deur met een luide klap open en Van Pelt sprong naar binnen.

Tot verbazing van de huurling was de kapitein niet alleen. Ze lag met haar armen en benen gespreid op de grond, een knappe blondine in een bloeddoorweekte broek en blouse. Een man knielde bij haar neer en behandelde haar met de trefzekere efficiëntie van een hospik.

Van Pelt hief zijn pistool op. ‘Ben jij een dokter?’

Terry Flannigan zat met de dood in zijn handen en toen hij opkeek van Janets doorzeefde borst naar de man met het pistool die in de deuropening stond, keek hij de dood in de ogen.

‘Wat voor dokter?’ vroeg de man met het pistool.

‘Traumachirurg, klootzak. Wat had je anders gedacht?’

‘Kom mee.’

‘Ik kan haar niet alleen laten. Ze is stervende.’

Van Pelt deed een stap dichterbij en schoot Janet Hatfield door haar hoofd. ‘Nu niet meer. Stap in de boot.’

West 46th Street 221
New York City

Paul Janson daalde een steile trap af naar Sofia's Club Cache in de kelder van Hotel Edison. De spetter met het bruine, krullende haar, die zijn vijftien dollar entree in ontvangst nam met de oogverblindende glimlach die ze reserveerde voor nieuwe klanten, zag hem precies aan waarvoor hij aangezien wilde worden: een zakenman van buiten de stad die hoopte dat Vince Giordano en zijn vermaarde hot-jazz Nighthawks een eenzame maandag zouden opvrolijken. Zijn marineblauwe pak dat vakkundig gesneden was om zijn potige lichaamsbouw te verhullen, zag eruit als een klassiek pak van Brooks Brothers zonder schoudervullingen, stoer noch duur. Zijn kleermaker had daarop toegezien door de normaal aan een maatkostuum toegevoegde mouwknopen en dichtgenaaide knoopsgaten weg te laten. De rimpels in Jansons voorhoofd wezen op een man van boven de veertig en die vage littekens zou hij kunnen hebben opgelopen tijdens het sporten op de universiteit.

Janson pakte zijn wisselgeld aan, schonk de brunette op zijn beurt een weinigzeggende glimlach en zei, net zoals de helft van de mensen die de trap afkwamen: 'Volle bak.'

Aan de overkant van de brede, diepe ruimte met het lage plafond raasde de elfkoppige in smokings gehulde band van saxofoons, klarinetten, trompetten, trombone, banjo, piano, drums en een aluminium contrabas door een uitvoering van 'Shake That Thing'. Een honderdtal mensen zat aan tafeltjes te eten en te drinken. Een stuk of tien paartjes dansten op de muziek, vele met grote vaardigheid. De dansers van boven de dertig droegen jurken en pakken zoals paste bij de gloriejijd van de hot jazz. De jongeren gaven de voorkeur aan t-shirts en cargobroeken.

Een van de jongeren, een aantrekkelijke vrouw met krachtige, regelmatige gelaatstreken, hoge jukbeenderen, volle lippen en bruin, warrig stekeltjehaar, danste een razendsnelle quickstep uit de jaren twintig, met de gedrevenheid en de precisie van een lasersnijmachine. Janson onderdrukte een bewonderende glimlach. Jessica Kincaid had zichzelf opgedragen: 'Zo snel dat het pijn doet en dan nog ietsje sneller en beter.'

Kincaid keek Janson even aan met een mengeling van fascinatie

en afgunst. Paul Janson was een meester in onopvallendheid en dat kon ze niet uitstaan. Ze deed haar uiterste best om ook een kameleon te zijn. Door aanpassing van haar kleding, haar, sieraden en make-up kon ze vijftientig of vijfendertig lijken en doorgaan voor een videoartiest uit Brooklyn of voor een toffe gemoedelijke barmeid in een jukeboxtent of voor een conservatieve bankier. Maar ze kon nooit onopvallend zijn en als ze het probeerde zei Janson lachend dat ‘onopvallend’ en ‘opmerkelijk’ niet in één zin te vatten waren.

Paul Janson was er gewoon. Zij het dat hij er ook niet was. Janson kon zich in het volle zicht onzichtbaar maken. Als hij wilde, kon Janson een kamer vullen, maar de kans was groter dat hij binnenkwam zonder dat iemand het merkte – zoals hij zojuist weer had gedaan – en op dezelfde manier weer verdween. Hij kon zelfs zijn schouders op een bepaalde manier bewegen waardoor hij minder lang leek. Ze keek nogmaals naar hem. Ditmaal beantwoordde hij haar blik en bewoog zich in de richting van de trap.

‘Ik moet ervandoor,’ zei ze tegen haar dansleraar. De plicht riep.

De luxe personenauto zag er precies zo uit als duizend andere zwarte auto’s in de binnenstad. Maar de jongeman achter het stuur had gepantserde beveiligingsvoertuigen bestuurd voor tankwagenkonvooi in Irak, en de binnenverlichting ging niet aan toen Kincaid het portier opende.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg ze aan Jansons potige silhouet in het duister.

‘Eerste halte: Houston, Texas. Het hoofdkantoor van de American Synergy Corporation.’

De grootste oliemaatschappij van het land. Heeft na die ramp van BP in de Golf van Mexico de beste boorlicenties afgesloten. ‘En daarna?’

‘Naar West-Afrika, vermoed ik. Als we de opdracht aannemen. Naar huis als we dat niet doen. En dat zit er dik in.’

‘Waarom gaan we dan überhaupt?’

‘De algemeen directeur beveiliging van ASC is een oude vriend van me.’

Kincaid knikte in het donker. Janson had massa’s vrienden en als een ervan een beroep op hem deed, dan snelde hij te hulp. Hij gaf haar een dikke handdoek aan. ‘Pas op dat je geen kou vat.’ Ze was drijfnaat van het dansen en haar hart ging als een razende tekeer en ze rilde achter in de airconditioned auto.

‘Wou je beweren dat ik stink?’ Hoewel zij diverse talen vloeiend sprak en moeiteloos allerlei accenten kon imiteren, had Jessica Kin-

caid de voor de heuvels van Kentucky typische nasale tongval niet geheel uit haar stem verbannen, vooral niet als ze alleen was met Janson.

‘Daarom hebben we een douche in het vliegtuig.’

De auto reed door het groene licht op Madison Avenue, sloeg af naar de Major Deegan Express Way en reed de snelweg langs de rivier de Hutchinson op. Zo laat op de avond was er maar weinig verkeer in de voorsteden. Veertig minuten na hun vertrek uit het Edison, reden ze het terrein van Westchester Airport op, passeerden de passagiershal en reden door naar een toegangspoort van een met harmonicaags afgezet terrein. Een stem door een luidspreker van de bewaking vroeg wie zij waren.

‘Registratienummer acht-twee-twee-Romeo-Echo,’ antwoordde de chauffeur en toen het hek elektrisch werd geopend reed hij naar binnen. Een bewaker opende een tweede hek dat toegang gaf tot de startbanen, een enorme uitgestrekte duisternis gelardeerd met blauwe, gele en groene lichten die taxibanen, startbanen en drempels markeerden. De auto parkeerde naast een zilvergrijze Embraer Legacy 650-straalvliegtuig met in de staart twee gigantische Rolls-Royce AE 3007-motoren. De piloten waren bezig hun checklist af te werken. Janson en Kincaid gingen aan boord, haalden het inklapbare trapje op dat een snelle aftocht onafhankelijk van de vliegveldfaciliteiten mogelijk maakte en sloten de deur.

Het voor lange afstanden toegeruste straalvliegtuig dat was ontworpen voor veertien passagiers was uitermate comfortabel voor twee. Embraer had het overeenkomstig Jansons instructies aangepast en toegerust om twee of drie inzittenden van rust, voedsel en alle mogelijke gemakken en hen waar ook ter wereld van gedegen informatie te voorzien. De ruimte vlak achter de cockpit was verbeterd en het toilet en de achterste van de drie ziteenheden waren omgebouwd tot een kleedkamer en een volledig ingerichte badkamer. De voorste ziteenheden waren veranderd in een studeerkamer en een eetkamer. Het middenstuk was voorzien van opklapbedden voor intercontinentale vluchten.

Het vliegtuig was gestegen tot een hoogte van dertien kilometer en de piloot had hun positie doorgegeven aan de centrale verkeers-toren van New York, toen Kincaid onder de douche vandaan kwam in een badstoffen badjas. Janson keek op vanuit zijn groenleren fauteuil, waar hij een dossier had bestudeerd met op het etiket: ‘ASC – American Synergy Corporation.’ Op het tafeltje naast hem stond een opengeklapte laptop en hij had een glas water binnen handbereik.